

gledati č. gosp. Vinka Krivec, ko so peljali h krstnemu kamnu grehov očiščene otroke, da tam krstno obljubo z njimi ponovijo, potem jih peljejo pred sv. oltar za vredni prejem presv. Rešnjega Telesa in tam z milim nagovorom podučijo, da smo bili vsi do solz ganjeni.

Kakor blagodejna juterna rosa oživi vso naravo, tako oživljajo navdušene, do srca segajoče misijonske pridige vernike v ljubezni do svojega Stvarnika. Kdor je imel priliko se udeležiti sv. misijona, prepričan mora biti o brezprimernih koristih, katere nam podaje v vsakem oziru. Ker je bilo odločeno, da bodo vsak dan tri pridige, vrstili smo se prve dneve; ali vsaki, ko je slišal prvo pridigo, zaobljubil se je: pet, deset, petnajst, vse sv. pridige hočem slišati in tako je začela v četrtek v precej prostrani cerkvi gneča prihajati; ljudstvo, domače in tuje, je skupaj vrelo, da so že rano po jutrih, preden se je cerkva odprla, čakali, naj bi se mogli postaviti k spovednicam in si tam olajšati srca ter mir vesti zadobiti.

V nedeljo, 3. junija, je bil zadnji, ali najslovesnejši dan: zjutraj slovesno skupno sv. obhajilo, popoldne pa slovesna procesija z misijonskim križem. K procesiji je prišlo 111 malih belo oblečenih in ovenčanih deklic. Pri sklepu blagoslovile so se nam tudi pobožne reči: križci, rožni venci, svetinje, podobice in vsem udeležencem sv. duhovnih vaj podelil se je sv. papežev blagoslov.

Za dobre sv. misijona hvala Bogu, čč. gg. župniku in kaplanu, čč. gg. lazaristom, ki so s tolikim trudom delovali vse za čast božjo in zveličanje zgubljenih ovčic. Naj Vam bode v tolažbo za vaše težavno delo, katero ste pri nas pretrpeli, ko ste temeljito srca starih in mladih preiskali; Vaše besede niso padle na trdo skalo, temveč omehčale so pokvarjena srca. Tudi smo zahvalo dolžni neutrudljivemu spovedniku, č. g. Antonu Meznariču od Spodnje Sv. Kungote, ki so celih pet dni pomagali v spovednici celiti srca grešnikov.

Vam, čč. gg. lazaristi, čč. gg. župnik in kaplan in vsi čč. gg. spovedniki, naj doni iz vseh sre Antonovske župnije: Večni Bog Vam povrni! Štelcar Jožef.

Gospodarske stvari.

Sadje- in vinorejsko društvo za Šoštanjski okraj bode imelo dne 17. t. m. ob 3. uri popoldne v prostorih gospoda Ivana Kranjca v Št. Ilju pod Gradcem svoj glavni občni zbor s sledečim dnevnim redom: a) Pozdrav predsednika, b) poročilo tajnika, c) poročilo blagajnika, d) vsprejem novih udov, e) nasveti. Po zborovanju in potem še 18. in 19. junija bode potovalni učitelj gospod J. Belé podučeval o cepljenju ameriških trt v zelenem stanju. K mnogobrojni udeležbi vabi najujudneje Odbor.

Trgovina z lesom v nevarnosti.

O tem piše »Slovenec« to-le v let. 108. štev.: Lesna trgovina ob Dravi od Celovca doli globoko v Ogersko in še dalje prinaša denar in blagostan. Kadar še ni bilo za Dravo železnice, drdrali so v enomer z lesom oblozeni vozovi po cestah k vodi in nalagali blago na plove in »šajke«, katere so nesle vse to celo globoko v Srbijo. Tistokrat je vsem šlo dobro, ljudje so lahko precej prislužili, kmetje precej pridelali, trgovci pa naravnost bogateli! To pa je bilo dobro le zategadelj, ker je bila trgovina v domačih rokah, da nihče drugega ni zavidal, niti ga izpodrival.

Pred kakimi trideset leti pa se je v takrat neznatnem selu Dobrova (Kottori) niže Varaždina naselil bogat

Hrvat v družbi z nekim židom in pričel trgovino z lesom. Prvi je imel precej denarja, a drugi vso židom prirojeno spretnost za trgovino. Podjetje je napredovalo tako, da ko je čez nekaj let Hrvat umrl in žid vse podedel, je ta svojim sinovom že milijone prepustil. Ti pa so sedaj v Dobrovi povzdignili prvo skladišče vsakovrstnega lesa, da se more reči, ondi je središče cele podravske lesne trgovine.

To bi ne bilo nič hudega, da bi z njihovim napredkom ne trpeli drugi trgovci in končno vsa trgovina. Židje namreč niso zadovoljni z ogromnim bogastvom, temuč oni bi radi imeli *monopol* v celem lesni trgovini podravske. Kaj pa to pomenja za naše trgovce in kmete, to se da slutiti, pa težko povedati. Prvi bi propadli popolnoma, drugi pa hiral polagoma, dokler bi se njih imetje ne zgubilo — v židovskem žepu.

Evo nekaj dokazov o tem njih namenu in početju: Naš mali trgovec kateri včasih ne vé kam z blagom, kadar namreč kupčija hira, kar je rado v bolj mokrej jeseni, poda se na Hrvatsko, želeč najti kaj sodrugov v trgovini, da bi blago vsaj spravil v denar. Ali opravi je slabo. Hrvaški kupci mu zagotovijo, da dobé blago na dom pripeljano od židov za tisti kup, kot ga naši trgovci tukaj morejo postaviti na železnico. To priča, da židje marsikdaj delajo pod ceno; samo da naši trgovci nimajo kam z blagom in ga končno morejo njim ponuditi, pri katerej priliki si pa židje gotovo vrnejo prejšnjo zgubo. Oškodovan toraj ni nihče drugi, kakor naši trgovci.

Drugič se dogaja, da kupijo židje s katerim naših trgovcev veliko množino lesa. Obljubijo mu še precejšno ceno, ali ker ga pri tem niso mogli dobiti, zadržujejo ga s plačilom nalašč par mesecev, dokler se jim dosta obresti nabere. Če pa jih ta vendarle tirja, odbijejo mu po svoji volji nekaj odstotkov, kot »Casse sconto«. Posebno radi zadržujejo majhne trgovce z denarjem, dobro vedé, da so oni brez tega, kakor ptič brez perutij. Da bi si ti pa s postavnimi sredstvi mogli kaj pomagati, je skoraj nemogoče, kar priča dosta žalostnihkušenj naših trgovcev.

Enako se pri židu godi s kmetom. V obče je še sreča, da velicega kapitala židje nimajo pri naših kmetih, ker jim kupčija nese večjih obrestij in denar rajše obračajo za aktivno delovanje. Vendar ako le za par mesecev založijo kmeta naprej s kakim stotakom in tudi blagom p. kuruzo, vinom itd. mu ob računu odtegnejo po 2% obresti in sicer od prejemnikov celega leta, če tudi je ta med tem časom jim pošiljal blago. Tudi v tem slučaju si kmet ne more pomagati s tožbami, katerih se naši interesenti na Ogerskem sploh ne poslužujejo, ker jih skušnja uči, da ničesar ne opravijo proti židovski zvijačnosti.

Omenjam naj še, kako židje pri računu znajo slepiti kmeta. Imajo namreč zvezo z mnogimi trdnimi trgovci in kmeti. Kadar s temi računijo, delata kmet in žid vsak svoj račun. Ko pomerita oba skupaj, kaže se navadno grozen razloček in da se ta poravnava, treba mešetariti. Da se razmerje poravnava, navadno žid primakne, ker se boji za zvezo s trdnim kmetom ali trgovcem. Tirja pa, da mu oni podpiše njegov račun nespremenjen; kar je dodal, ostane naj tajno. Tak račun mu je potem vada, kadar računi z drugimi slabejšimi kmeti in trgovci, kaže nanj, češ, toliko sem dal onemu za boljše blago itd. Podpis dotičnika je priča židovih lažij. S tem postavi žid svoje cene trdne, da jih lahko ne prebije pojedini trgovec, še manj pa priprost kmet, največ zato, ker vsem manjka jedinstvi, sloge in skupnega delovanja.

Take so razmere zadnjih desetletij v podravske lesni trgovini, kjer vidno boli in trpajo vsi, zračen na še

nostjo nad neskušenimi kmeti in nesložnimi trgovci. Toda prišlo je še do huje vojske, katera bode končno določila, imajo li še naši trgovci živeti in delovati v blagor kmetu, ali pa naj vse popusté v nevarno roko židovsko. Povod tej vojski dala je tako imenovana »refakcija«.

Cepljenje zelene trte v Pišecah.

Prihodnji teden, od 18. do 23. junija, se bode v državni trtnici v Pišecah vršilo zeleno cepljevanje. Prve dni se bodo tudi v mah položeni cepljeni rezniki iz mahu jemali, in po francoskem načinu v trtnico polagali. Kdor želi še tega cepljevanja se učiti, in kdor hoče videti, kako lepo se cepljeno mesto v mah položenih, cepljenih reznikov zaraste, in kako močno se oni vkočenijo, ta naj pride prihodnji teden in se zglesi pri nadzorniku državne trtnice v Pišecah, g. Fr. Agrežu. Pristop je dovoljen tudi šolarjem iz višjih oddelkov.

Sejmovi. Dne 16. junija v Gabersdorfu pri Lipnici. Dne 20. junija v Vitanju. Dne 21. junija pri Sv. Tomažu, v Studencih zunaj Maribora, na Koračici in v Marenbergu (tudi konjski sejem). Dne 22. junija pri Sv. Antonu v Slov. gor., v Št. Juriju ob južni železnici, v Sevnici ob Savi in Šoštanj.

Dopisi.

Iz Mariborskega okraja. (Celjski lisjak — redivivus ali volk v ovčji obleki.) Takšne misli so mi po glavi rojile, ko sem čital prvo številko novega časnika »Štajerski kmet«, ki je izšel na svetlo v tiskarni g. L. Kralika v Mariboru prve dni meseca junija. Pred nekaj leti je menda isti urednik na svetlo dajal v Celju list »Kmetski prijatelj«. Ker pa ta list ni bil pravi kmetski prijatelj za Slovence, ampak pravi lisjak, ki je po zvijači kmete lovil na svoje limanice, dali so mu ime »Celjski lisjak«. Enaki namen ima tudi sedanjí list »Štajerski kmet«, ki je začel izhajati v Mariboru, zato se zamore reči: »glejte«, »Celjski lisjak« — redivivus (zopet živi) ali pa: »volk v ovčji obleki«. Ta list ima namen pobijati in zatirati vse, kar je katoliškega in slovenskega, in ker se poslužuje za to svoje delo slovenske besede, kakor ovčje obleke, je zares »Volk v ovčji obleki«, o katerem veljajo besede: »Varujte se lažljivih prerokov, ki pridejo k vam v ovčjih oblačilih, od znotraj pa so zgrabljivi volkovi«.

Iz Prihove. (Pogreb — krščanska ljubezen). Ganljivo je bilo gledati dne 9. t. m. v soboto zjutraj, spreved Marije Majcen, po domače Lončarjeve Mice. Veliko ljudij, moškega in posebno ženskega spola, bilo je na tem sprevedu. Mislil sem, ljudje radi gredo na spreved k bogatinom. Kaj pa je uzrok, da jih je bilo toliko pri tej pokojni, ki je bila tako uboga, da so č. g. župnik brezplačno opravili zadušnice in spreved, in so jej ljudje pomagali na bolniški postelji z milodari? Pokojna je bila priletna in samskega stanú, in je živela prav bogoljubno, prejemala je sv. zakramente pogostokrat. Tudi na smrtni postelji jih je prejela večkrat. V cerkvi je bila predmolilka po nedeljah in skoro vsak delavnik. Bila je izmed tistih, ki tudi po delavnikih radi prihajajo k sv. maši, in med drugimi je bilo ravno takih njenih tovaršic največ pri pogrebu. Pokojna je teta č. o. Efrema Majcena, kapucina, ki so zdaj zadnjo leto v šoli v Gorici, in si je veliko prizadevala, da so se

ska ljubezen nas kristjane. Še smrt nas ne loči. Sv. pismo pravi o ženi: »Prijetnost je goljufiva in lepota je prazna; žena, katera se boji Gospoda, ona bo hvaljena«. Preg. 31, 30. Poslednje velja o pokojni, zato naj počiva v miru!

S Huma pri Ormožu. (Predrzna tatvina.) Dne 7. t. m. popoldne med 1½3. in 4. uro, ko so imeli vsi domači za lastnim hramom na travniku s senom opravilo, ulomil je neznan tat pri posestniku in mlinarju Petru Zdravcu v Loperčicah blizu Ormoža ter iz prej zaklenjene omare odnesel dve zlati uri, zlato verižico z medailonom, srebrno verižico iz ameriških novcev, samokres in par čevljičkov, v skupni vrednosti nad 150 gld. Bil je gotovo kak domači tiček, ki je vedel tako na tanko za te dragocene reči, ker se drugih ni dotaknil. Kdor zasledi tata in spravi nazaj ukradene reči, dobi od posestnika darú 10 gld.

Od Malenedelje. (Vračko.) Par mesecev sem se večkrat imenuje orehovski prerok in njegova knjižura, učenjaško delo, za katero pa ni bil odlikovan od kakega učenega društva ali kake akademije, marveč je svoje mnenje o tem delu izreklo deželno sodišče v Gradcu. Kaj so s to knjižuro pametni Slovenci storili, znano je vsem; naj mi bo dovoljeno samo omeniti, da je Vračkova knjižura našla tu pri nas iskrenih prijateljev v osebah sitarovskih Razlakov, kateri ne morejo prehvaliti modrosti in učenjastva orehovskega preroka. Pustimo jim to veselje, ker že hočejo biti nemškutarji, kakor to sami zatrjujejo. Mi smo uverjeni, da vsled tega mati Slovenija ne bo imela nikake izgube, pa tudi Germanija ne mastnega dobička, ker takih, ki svoj rod zatajijo, noben poštenjak ne more spoštovati. Toliko bi se pa vendar usojali vsem našim »nevolašekom«, kateri trdè, da Slovenec in slovenski jezik nič ni, da kdor nemški ne zna, nikamor ne more, tiho na uho povedati: Zakaj niste tedaj vi, ki tako dobro nemški znate in ki ste bili že v nemških krajih kot kramarji, mesarji, hlapci in Bog zna, kaj še, tam med Nemci dalje ostali? Nemci vas gotovo niso domu nagnali.

Turjanski.

Iz Cirkovic. (Angelj varih. Pošta.) V petek 1. t. m. padel je mali solarček prvega razreda v Strasgojnici v vodnjak, tri sežnje globok. Drugi šolar tretjega razreda, kateri je bil poleg, se prestraši in teče klicati ljudij, ali ko pride nazaj, je bil že iz vodnjaka fantek, ki je padel na glavo v vodnjak. Merili so nato vodo, katere je bilo črez eden in pol sežnja. Vsak se čudi, kako je deček izlezel iz vodnjaka; toda kdor vé, kako angelj varih varuje otroke, lahko si to razlaga. Stariši hvalijo Boga, in tudi mi se jim pridružimo ter se priporočajmo vsak dan svojemu angelju varihu. Stariši, pa učite otroke moliti Boga in častiti angelje varihe. Drugi angelj pa je hodil z bakljo po noči od zadnje sobote do nedelje po Cirkovski župniji. Tako imenovani Mihovski mlin je zgorel. Kaj ne, nič novega, če v Cirkovski fari gori! Gospodar in gospodinja sta se v soboto jutro, 9. t. m. odpeljala v toplice. Bil je doma samo 19letni fant, in tega so komaj rešili, izvlekši ga skoz okno iz hiše. Pravijo, da je nekdo izpustil mlinska kolesa, in vsled tega je nastal ogenj. Morebiti zvemo, kako je nastal, še natančneje. — Če kje potrebujejo župana, Cirkovska župnija bi rada svojega oddala, ker je že doslužil. Pravijo, da je pravi kušar. Posebno se dobro »zastopi«, kako treba urediti pošne stvari. Mesto da bi imeli Cirkovčani pošto na Pragerskem, hoče jo župan in njegovi prijatelji v Račji — ker je dve uri dalje. Najbrž si mislijo, o županstvu se tako nič dobrega ne piše in govori, boljše je, da pozneje zvemo. Pa kdor maže, se vozi. Zato je bojda tudi poštar v Račji nekim